

על הפרשה ועניני דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

חלק יג - פרשת חקת		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	קפ ע"א	רצט-שז
שני	קפ ע"ב	שז-שטו
שלישי	קפא ע"א	שטו-שכב
רביעי	קפא ע"ב	שכב-שכט
חמישי	קפב ע"א	שכט-שלה
שישי	קפב ע"ב	שלה-שמ
שבת	קפב ע"א	שמ-שמו

לישמיעת שיעורי עמוד היומי
- בלישה"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 276 | פרשת פקודי תשפ"ד

י"ל בעזרה ש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

בכל יום יוצא קול ממרום הנהרו שלא תחטאו

רבי יוסי פתח, (תהלים לא ב) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת לחוסים בך נגד בני אדם, מה רב טובך, כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא, ולמנדע בארחוי דקדשא בריך הוא. דהא בכל יומא ויומא (דף רב ע"ב) קלא נפיק ואכריז ואמר, אסתמרו בני עלמא, טרוקו גלי חובין, אסתלקו מרשתא דתפיס, עד לא יתפסון רגלייכו בהאי רשתא.

גלגלא סחרא תדיר, סליק ונחית, ווי לאינון דדחין רגלייהו מגו גלגלא, דהא נפלי לגו עומקא דטמיר לאינון חייבי עלמא, ווי לאינון דנפלין ולא יקומו, ולא ינהרו בנהורא דגניז לצדיקיא לעלמא דאתי.

מתוך מדבש

ימצא פתח פתוח להסית אתכם, אסתלקו מרשתא דתפיס הסתלקו מרשת היצר הרע התופס והצודה בני אדם, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (לכות פק ג מט"ז ט"ז), ומצודה פרוסה על כל החיים, ורצונו לומר שתתקנו בהקדם מה שחטאתם, עד לא יתפסון רגלייכו בהאי רשתא עד שלא יהיו נתפסות רגליכם במצודות היצר הרע.

ואמר עוד פי גלגלא סחרא תדיר הגלגל של הנהגת העולם שבידי המלכות [השכינה] סובב וחוזר תמיד, סליק ונחית לפעמים עולה ומתגבר הרחמים, ולפעמים יורד ומתגבר הדין, ווי לאינון דדחין רגלייהו מגו גלגלא אוי לאלו שדוחים את רגלם מתוף הגלגל של המלכות [השכינה], כלומר שאינם רוצים להתנהג בהנהגת התורה ורודפים אחרי שרירות לפם הזונה ומתדבקים בהחיצונים, דהא נפלי לגו עומקא פי אז הם נופלים לתוף עמק הגיהנם, דטמיר לאינון חייבי עלמא השמור לאותם רשעי העולם, ווי לאינון דנפלין ולא יקומו אוי לאלו הרשעים שהם נופלים לתוף הגיהנם ולא יקומו ולא יצאו משם לעולם, ולא ינהרו בנהורא דגניז לצדיקיא לעלמא דאתי ולא יאירו באור הגנוז לצדיקים לעולם הבא, ואוי לו למי שנדחה מהאור הזה.

בכל יום יוצא קול ממרום הנהרו שלא תחטאו

רבי יוסי פתח לדרוש בסתרי תורה, והתחיל לפרש מה שכתוב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת לחוסים בך נגד בני אדם, ואמר מה שכתוב מה רב טובך פאן נרמז שכר הצדיקים לעולם הבא, והקדים ואמר כי כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא כמה יש להם לבני אדם לעין ולהתבונן בדרך ה', שלא יעשו את המצות כמצות אנשים מלמדה, ולמנדע בארחוי דקדשא בריך הוא וגם לדעת בדרךיו של הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (דברים כח ט) והלכת בדרךיו, ועוד דרשו חכמינו זכרונם לברכה (פמס"ט ע"ג) מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום.

דהא בכל יומא ויומא (דף רב ע"ב) קלא נפיק פי בכל יום ויום יוצא קול מצד התפארת שבו השפעת הרחמים, ואכריז ואמר ומכריז ואומר, כלומר שמתפשט הקול בכל העולמות, ונשמחו של אדם שומעת אותו, אסתמרו בני עלמא השמרו והנהרו בני העולם שלא תחטאו עוד, טרוקו גלי חובין סגרו את פתחי העונות בפני היצר הרע, שלא

זָכַאִין אֵינוֹן צַדִּיקֵיִיא לְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְכֻמָּה נְהוּרִין גְּנִיזִין לוֹן, כְּמָה עֲדוּנִין בְּהוּא עֵלְמָא טְמִירִין לוֹן, דְכְּתִיב מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ, מָה רַב טוֹבָךְ, הָא אֹקְמוּהָ, דָּא הוּא אֹר דְגְנִיז לְצַדִּיקֵיִיא לְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְכְּתִיב (בראשית א ד) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, וּכְתִיב (תהלים צו יא) אֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמַחָה, וְעַל דָּא מָה רַב טוֹבָךְ, כְּתִיב הֵכָא מָה רַב טוֹבָךְ, וּכְתִיב הֵתָם וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב.

אֲשֶׁר צִפְנַתָּ, בְּגִין דְאַסְתַּפֵּל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהוּא נְהוּרָא, וְאַסְתַּפֵּל בְּאֵינוֹן חַיִּיבֵיא דְזְמִינִין לְמַחְטֵי בְּעֵלְמָא, וְגְנִיז לִיהָ לְהוּא נְהוּרָא, לְמִזְכְּרֵי בֵיהָ צַדִּיקֵיִיא לְעֵלְמָא דְאַתִּי, כְּמָה דְאַתְמַר.

אֹר הַחֶסֶד מְקַיֵּם אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת וּמַחְדָּשׁם

פְּעֻלָּתָּהּ, בְּקַדְמִיתָא צִפְנַתָּ, וּלְבַתֵּר פְּעֻלָּתָּהּ, אֵלָא צִפְנַתָּ כְּמָה דְאַתְמַר, פְּעֻלָּתָּהּ, בְּגִין דְהוּא נְהוּרָא דְגְנִיז, בֵּיהָ עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֹמְנוּתָא דְעֵלְמָא.

מְנַלָּן, דְכְּתִיב (בראשית ב ד) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָה, בְּאַבְרָהָם כְּתִיב, וְהוּא נְהוּרָא דְאַבְרָהָם, גְּנִיז לִיהָ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבֵיהָ עֲבִיד אֹמְנוּתָא דְעֵלְמָא, דְכְּתִיב פְּעֻלָּתָּהּ.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאֹר הַהוּא, לְמִזְכְּרֵי בֵיהָ צַדִּיקֵיִיא לְעֵלְמָא דְאַתִּי, כְּמָה דְאַתְמַר לְזִכּוֹת בּוֹ אֶת הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שְׁלֹמֹדָנּוּ. (דף רכ ע"א-ע"ב, וּבבֵיאורֵינוּ כִּרְךָ ט ע"ב ב-ד)

אֹר הַחֶסֶד מְקַיֵּם אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת וּמַחְדָּשׁם
פְּעֻלָּתָּהּ לְחוּסִים בָּךְ, שְׂאֵל בְּקַדְמִיתָא צִפְנַתָּ בְּתַחֲלָה כְּתוּב צִפְנַתָּ מִשְׁמַע שְׂלֵא נַעֲשֶׂה בּוֹ שׁוּם פְּעֻלָּה אֵלָא צִפְיֵנָה, וּלְבַתֵּר פְּעֻלָּתָּהּ וְאַחַר כֵּךְ כְּתוּב פְּעֻלָּתָּהּ מִשְׁמַע שְׁנַעֲשׂוּ בּוֹ פְּעֻלוֹת, וְהַשִּׁיב שְׁשֻׁנֵיהֶם אִמְתָּ, אֵלָא צִפְנַתָּ כְּמָה דְאַתְמַר אֵלָא צִפְנַתָּ הוּא כְּמוֹ שְׁאַמְרֵנוּ שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צִפֵּן וְגַזַּז אֶת הָאֹר לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא, פְּעֻלָּתָּהּ פְּרוּשׁוֹ בְּגִין דְהוּא נְהוּרָא דְגְנִיז לְפִי שְׁבָאוֹר הַהוּא שְׁגַנּוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בֵּיהָ עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֹמְנוּתָא דְעֵלְמָא בּוֹ עֲשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אֲמֹנוֹת הָעוֹלָם, כִּי אֹר הַגְּנוּז הוּא חַיּוֹת וּפְנִימִיּוֹת הָעוֹלָם.

מְנַלָּן מִנֵּן לָנוּ דְכָר זֶה, וְאָמַר דְכְּתִיב אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָה, הִנֵּה בְּאַבְרָהָם כְּתִיב הִרִי הוּא כְּאֵלוֹ כְּתוּב בְּאַבְרָהָם כִּי אוֹתִיּוֹתֵיהֶם שְׁוֹת, כְּלוּמַר בָּאוֹר הַחֶסֶד שְׂאֵלֵנוּ מִתְּחִלָּה אַבְרָהָם, בּוֹ נִבְרָאוּ כָּל תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וְהוּא נְהוּרָא דְאַבְרָהָם גְּנִיז לִיהָ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהוּא הַהוּא שֶׁל אַבְרָהָם גְּנִיז אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבֵיהָ עֲבִיד אֹמְנוּתָא דְעֵלְמָא וּבּוֹ פְּעַל אֶת אֲמֹנוֹת הָעוֹלָם, דְכְּתִיב פְּעֻלָּתָּהּ בּוֹ אֶת הָעוֹלָם.

זָכַאִין אֵינוֹן צַדִּיקֵיִיא לְעֵלְמָא דְאַתִּי אֲשֶׁרֵיהֶם הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, דְכֻמָּה נְהוּרִין גְּנִיזִין לוֹן כִּי כְּמָה אֹרוֹת גְּנוּזִים וְשְׁמוּרִים לָהֶם, כְּמָה עֲדוּנִין בְּהוּא עֵלְמָא טְמִירִין לוֹן כְּמָה מַעֲדָנִים צְפוּנִים לָהֶם בְּעוֹלָם הַהוּא, דְכְּתִיב מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ, וּמִפְּרִשׁ מָה שְׁכַתוּב מָה רַב טוֹבָךְ, הָא אֹקְמוּהָ הִרִי כְּכֹר בְּאֵרוֹ הַחֲבֵרִים, כִּי דָּא הוּא אֹר דְגְנִיז לְצַדִּיקֵיִיא לְעֵלְמָא דְאַתִּי זֶהוּ הָאֹר הַגְּנוּז שְׁגַנּוּז הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, דְכְּתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב הִרִי שֶׁהָאֹר נִקְרָא טוֹב, וּכְתִיב אֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמַחָה פְּרוּשׁ שֶׁהָאֹר מוֹכֵן לְצַדִּיק, וְעַל דָּא וְעַל זֶה כְּתוּב מָה רַב טוֹבָךְ, וּמִפְּרִשׁ כְּתִיב הֵכָא כְּתוּב כָּאֵן בְּשִׁכְרֵי הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא מָה רַב טוֹבָךְ, וּכְתִיב הֵתָם וְשֵׁם בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית כְּתוּב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב הִרִי גְזֻרָה שְׁוֵהָ, מָה "טוֹב" שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית נֶאֱמַר עַל הָאֹר, אֵף כָּאֵן בְּשִׁכְרֵי הַצַּדִּיקִים "טוֹבָךְ" נֶאֱמַר עַל הָאֹר, וּפְרוּשׁוֹ מָה רַב וְגָדוֹל אוֹרְךָ, אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ.

וּמָה שְׁכַתוּב אֲשֶׁר צִפְנַתָּ, הֵינְנוּ בְּגִין דְאַסְתַּפֵּל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהוּא נְהוּרָא לְפִי שֶׁהַסְתַּפֵּל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּאוֹר הַחֶסֶד הַהוּא, שֶׁהוּא אֹר טְהוֹר, וְאַסְתַּפֵּל בְּאֵינוֹן חַיִּיבֵיא דְזְמִינִין לְמַחְטֵי בְּעֵלְמָא וְהַסְתַּפֵּל בְּאוֹתָם הִרְשָׁעִים הַעֲתִידִים לְחַטֵּא בְּעוֹלָם וּלְטַמְאֵת עֲצָמָם, וְאֵינָם רְאוּיִם שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּזֶה הָאֹר, לְכֵן וְגַזַּז לִיהָ לְהוּא נְהוּרָא גְּנִיז

לְחוּסִים בָּךְ, לְאִינוּן דִּיתְבִי תַחוֹת צֵלָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

נִגְדַּד בְּנֵי אָדָם, דְּהָא בְּהַאי אוּמְנוּתָא דְאַתְעֵבִיד בְּהַאי נְהוּרָא, קְיִימִין בְּנֵי נָשָׂא בְּעֵלְמָא, וְקִיּוּמָא דִּילְהוֹן הָוֵי, אַף עַל גַּב דְּאִיהוּ גְּנִיז, בֵּיה קְיִימִין בְּנֵי נָשָׂא בְּעֵלְמָא דִּין.

פְּעֵלְתָּ, אוּמְנוּתָא דְעֵלְמָא דָּא, דְּבֵיה אַתְעֵבִיד כְּלָא בְּחוּשְׁבְּנָא אוּמְנוּתָא דְעֵלְמָא.

כְּגוּוּנָא דָּא אוּמְנוּתָא דְמִשְׁכְּנָא, דְּאִיהוּ אוּמְנוּתָא כְּגוּוּנָא דְעֵלְמָא, וְהָא אוּקִימְנָא, כְּתִיב הִכָּא אֱלֹהֵי פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן, וְכִתִּיב הִתָּם אֱלֹהֵי תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, כְּגִין דְּכָל אִינוּן תוֹלְדִין דְּעֵבְדוּ וְאַפִּיקוּ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא, כְּלָהוּ בְּחִילָא דְהַהוּא נְהוּרָא דְגְּנִיז אַתְעֵבִידוּ וְנִפְקוּ, פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן בְּהַהוּא חִילָא נִפְקוּ.

הַקְּב"ה הִרְאָה לְמוֹשֶׁה מִשְׁכָּן וְכִלִּים רוּחָנִיִּים שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרֵה עֲלֵיהֶם

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמוֹשֶׁה עֲבִיד מִשְׁכְּנָא, הָוֵה קָאִים מִשָּׁה תוֹהָא, דְלָא יָדַע מַה לְמַעֲבַד, עַד דְאַחֲזִי לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּעִינָא, כְּמַה דְכְּתִיב (שְׁמוֹת כה מ) וַרְאָה וַעֲשֵׂה בְּתַכְנִיתֶם אֲשֶׁר אֶתָּה מְרַאֶה בְּהָר.

מתוק מדבש

בְּרִיאַת הָעוֹלָם, וְהָא אוּקִימְנָא וְהָרִי בְּאַרְנוּ, כִּי כְּתִיב הִכָּא בְּמִלְאֲכַת הַמִּשְׁכָּן אֱלֹהֵי פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן הָרִי כְּתוּב מִלַּת "אֱלֹהֵי", וְכִתִּיב הִתָּם בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם "אֱלֹהֵי" תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ לְהוֹרוֹת שְׁמַעְשֵׂיהֶם שְׁוִים זֶה כְּזֶה, כְּגִין דְּכָל אִינוּן תוֹלְדִין דְּעֵבְדוּ וְאַפִּיקוּ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא לְפִי שְׁכָל אֵלוּ הַתּוֹלְדוֹת שְׁעִשׂוּ וְהוֹצִיאוּ שְׁמַיִם וְאַרְצָא, שְׁהֶם כָּל חִלְקֵי הָעוֹלָם, כְּלָהוּ בְּחִילָא דְהַהוּא נְהוּרָא דְגְּנִיז אַתְעֵבִידוּ וְנִפְקוּ כְּלָם כְּכַח אֹר הַגְּנוּז הַהוּא נַעֲשׂוּ וְיִצְאוּ, וְכֵן פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן בְּהַהוּא חִילָא נִפְקוּ גַם פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן וְכִלְיוּ כְּכַח אֹר הַגְּנוּז הַהוּא נַעֲשׂוּ וְיִצְאוּ. (דָּף רכ ע"ב, וּבְבִיאורֵינוּ כַּרְך 8 עמ' ד-ו)

הַקְּב"ה הִרְאָה לְמוֹשֶׁה מִשְׁכָּן וְכִלִּים רוּחָנִיִּים שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרֵה עֲלֵיהֶם

תָּא חֲזִי בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמוֹשֶׁה עֲבִיד מִשְׁכְּנָא בָּא וַרְאָה בְּשַׁעְתָּא שְׁאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמוֹשֶׁה עֲשֵׂה מְקוֹם שְׁאֲשַׁכּוֹן בְּתוֹכוֹ, הָוֵה קָאִים מִשָּׁה תוֹהָא הָיָה מִשָּׁה עוֹמֵד וּמִתְמַתָּה אִיךְ שִׁיף לַעֲשׂוֹת מְקוֹם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִלָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אִינוּ בַעַל מְקוֹם, אֱלָא וְדַאי צְרִיף לַעֲשׂוֹת מְקוֹם קִטְוִן כְּכַמוֹת שֶׁהוּא גְּדוֹל בְּאִיכוֹת, לְכֵן דְלָא יָדַע מַה לְמַעֲבַד לֹא יָדַע מִשָּׁה מַה לַעֲשׂוֹת, שְׁיִהֵי עֲשׂוּי בְּחִקְמָה לְהִשְׁכִּין בְּתוֹכוֹ אֶת כַּח אֱלֹהֵי לְמִטָּה, עַד דְאַחֲזִי לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא

וּמַה שְׂכַתוּב נִגְדַּד בְּנֵי אָדָם, פְּרוּשׁ לְאִינוּן דִּיתְבִי תַחוֹת צֵלָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאֵלוּ הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם יוֹשְׁבִים וְחוּסִים תַּחַת צֵלוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֵם זוֹכִים לְהִנּוֹת מְאוּר הַגְּנוּז גַּם בְּהִיוֹתָם עֲדִין בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְפִי שְׁאוֹר הַגְּנוּז נִמְשָׁךְ דְרָף הַמְּלָכוֹת [הַשְּׁכִינָה] וְעַל יְדֵהּ מְאִיר גַּם לְצְדִיקִים שְׁבַעֲוֹלָם הַזֶּה.

וּמַה שְׂכַתוּב נִגְדַּד בְּנֵי אָדָם, פְּרוּשׁוֹ דְהָא בְּהַאי אוּמְנוּתָא דְאַתְעֵבִיד בְּהַאי נְהוּרָא כִּי בְּאַמְנוּתָא הַהִיא שְׁנַעֲשֵׂתָה כְּאוֹר הַזֶּה, וְהִינּוּ בְּשַׁתּוּף אֹר הַגְּנוּז עִם הַמְּלָכוֹת [הַשְּׁכִינָה], קְיִימִין בְּנֵי נָשָׂא בְּעֵלְמָא בְּהַ חַיִּים וְקִיּוּמִים בְּנֵי הָאָדָם בְּעוֹלָם, וְקִיּוּמָא דִּילְהוֹן הָוֵי וְהוּא הַקִּיּוּם שֶׁלָּהֶם שְׁמַתְפְּרִנְסִים עַל יְדוּ, אַף עַל גַּב דְּאִיהוּ גְּנִיז אַף עַל פִּי שְׁוֵה הָאוֹר הוּא גְּנוּז, עִם כָּל זֶה בֵּיה קְיִימִין בְּנֵי נָשָׂא בְּעֵלְמָא דִּין בּוֹ מִתְקַיְמִים בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי אֹר זֶה מְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָמוֹת וּמְחַדְשֵׁם.

וְחוֹזֵר וְאוֹמַר פְּעֵלְתָּ פְּרוּשׁוֹ שְׁבַאוֹר הַגְּנוּז פְּעֵלְתָּ אוּמְנוּתָא דְעֵלְמָא דָּא אֶת הָאֲמְנוּתָא שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, כְּנִזְכָּר לְעֵיל שְׁהוּא חַיּוֹת וּפְנִימִיּוֹת הָעוֹלָם, דְּבֵיה אַתְעֵבִיד כְּלָא בְּחוּשְׁבְּנָא אוּמְנוּתָא דְעֵלְמָא כִּי בּוֹ נַעֲשֵׂתָה כָּל אֲמְנוּתָא הָעוֹלָם בְּחִשְׁבוֹן מְדִיק.

וְאָמַר עוֹד כִּי כְּגוּוּנָא דָּא אוּמְנוּתָא דְמִשְׁכְּנָא כְּעִין זֶה הִיְתָה הָאֲמְנוּתָא שֶׁל הַמִּשְׁכָּן שְׁנַעֲשֵׂה כְּכַח אֹר הַגְּנוּז, דְּאִיהוּ אוּמְנוּתָא כְּגוּוּנָא דְעֵלְמָא שְׁהוּא אֲמְנוּתָא כְּעִין

מאי בתבניתם, אלא אוליפנא, דאחמי ליה קדשא בריהו הוא למשה דיוקנא דכל מלה ומלה, כההוא דיוקנא דאיהו לעילא, וכל חד וחד הנה עביד דיוקנא דיליה, כדיוקנא (דאיהו לעילא, וכל חד הנה עביד דיוקנא דיליה, כדיוקנא) דאיהו אתעביד בארעא.

אשר אתה מראה בהר, אשר אתה רואה מפעי ליה, אלא אוליפנא, דאספקלריא דלא נהרא הנה אחמי ליה בגויה, כל אינון גוונין ודיוקנא דאתעבידו לתתא, כהאי חיזו דאחזי בגויה כל אינון דיוקנא, משמע דכתיב אשר אתה מראה, אתה רוא דאספקלריא דלא נהרא, דאחזי ליה בגויה כל אינון דיוקנא, והנה חמי לון משה כל מלה ומלה על תקוניה, כמה דחמי גו עששיתא וגו חיזו דאחזי כל דיוקנא.

וכד אסתפל בהו משה אתקשי קמיה, אמר ליה קדשא בריהו הוא, משה, את בסימניך, ואני בסימני, כדין אתיישב משה בכל עבידתא.

מתוק מדבש

למטה, כהאי חיזו דאחזי בגויה כל אינון דיוקנא כאותה המראה אשר מתראה בתוכה כל אותם הצורות העומדות כנגדה, כלומר כי זעיר אנפין [בחינת התפארת] אמר לו למשה, וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה, פרוש הסתפל במראה התחתונה שהיא המלכות [השכינה] ותבין דברי, משמע דכתיב אשר אתה מראה שפרושו אתה רוא דאספקלריא דלא נהרא מלת "אתה" היא סוד מראה שאינה מאירה שהיא המלכות [השכינה] שהיא סוד עלמא דאתגליא כמו מלת אתה שהיא לשון נוכח, דאחזי ליה בגויה כל אינון דיוקנא שהראה הקדוש ברוך הוא למשה בתוכה את כל אותם הצורות, והנה חמי לון משה כל מלה ומלה על תקוניה ומשה היה רואה אותם כל דבר ודבר על תקונו ומקומו, כמה דחמי גו עששיתא וגו חיזו דאחזי כל דיוקנא כמו שרואים דרך עששית ותוף מראה, המראה את כל הצורות העומדות כנגדה.

וכד אסתפל בהו משה אתקשי קמיה וכשהסתפל בהם משה נתקשה לו, כי איך אפשר שהגשמי העכור יהיה משפן ומכון לרוחני הדק, אמר ליה קדשא בריהו הוא אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה, את בסימניך ואני בסימני אתה בסימניך איך שתוכל לעשות מצד החמר, ואני בסימני מצד הרוחניות, ורצונו לומר שאעשה דרך שירדו אלו הכחות הרוחניים למטה, כדין אתיישב משה בכל עבידתא אז נתישב משה בכל העבודה. (דף רכא ע"א, ובביאורינו כרך ט עמ' יא-יג)

בעינא עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא בעין שכלו משפן וכלים רוחניים על מה שהשכינה שוכנת למעלה, כמה דכתיב וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר.

ושאל מאי בתבניתם מה כונתו, והשיב אלא אוליפנא אלא למדנו דאחמי ליה קדשא בריהו הוא למשה דיוקנא דכל מלה ומלה שהראה הקדוש ברוך הוא למשה צורת כל דבר ודבר של כלי המשפן, כההוא דיוקנא דאיהו לעילא כאותה הצורה הרוחנית שהיא למעלה, כלומר לפי ערך השפנת השכינה עליהם, וכל חד וחד הנה עביד דיוקנא דיליה כדיוקנא דאיהו לעילא וכל אחד ואחד מהאמנים היה עושה צורת הפלי בצורתו שהוא למעלה, ועל ידי זה וכל חד הנה עביד דיוקנא דיליה כדיוקנא דאיהו אתעביד בארעא כל אחד היה עושה וגומר צורת הפלי שלמעלה בשמים, בצורת הפלי שנעשה למטה בארץ, כדאיתא לעיל (דף קנט עמוד 6), שהמשפן למעלה לא נתקן כראוי עד שנעשה והוקם המשפן למטה, כי על ידי שהאמן גמר הפלי למטה, נתקן ונגמר כלי דגמתו למעלה בצורתו הראוי לו.

ומה שפתיב אשר אתה מראה בהר, שאל אשר אתה רואה מפעי ליה כי הלא הקדוש ברוך הוא הראה לו וראה אותם בעיניו, והשיב אלא אוליפנא אלא למדנו דאספקלריא דלא נהרא שבמראה שאינה מאירה שהיא המלכות, הנה אחמי ליה בגויה כל אינון גוונין ודיוקנא דאתעבידו לתתא היה מראה לו בתוכה כל אותם גוני הפספס והזהב והצורות שנעשים

השכינה הראתה לישראל חשבון הכסף והזהב שנדבו למשכן

כד אתעביד כל עבדתא, אצטריף משה לממני פלא, בגין דלא יימרון ישראל דאשתאר כספא ודהבא ואסתליק לנטלא ליה, ועל דא אצטריף לממני חושבנא קמיהו דישראל, בגין דכתיב (במדבר לב כב) והייתם נקיים מיהו"ה ומישראל.

ובגין דא כתיב, אלה פקודי המשכן משכן העדות, דהא רוחא דקדשא הוה אחזי לכלא חושבנא דכל דהבא וכספא דנדיבו ישראל, ורוח קדשא הוה אמר וכסף פקודי העדה מאת כפר וגו', כל הזהב העשוי למלאכה וגו', בגין דקדשא בריף הוא אתרעי בהו באינון אומנין, ובעא לאפקא מהימנותא דילהון קמי פלא.

מתוק מדבש

לפי שכתוב והייתם נקיים מיהו"ה ומישראל שצריכים לנקות עצמם גם בפני בני ישראל.

ובגין דא כתיב ובשביל זה כתוב אלה פקודי המשכן משכן העדות שמנו כל משקלות של נדבת המשכן, ומנו את כל כליו לכל עבודתו, דהא רוחא דקדשא הוה אחזי לכלא חושבנא דכל דהבא וכספא דנדיבו ישראל פי רוח הקדש שהוא השכינה הראה לכל ישראל החשבון של כל הזהב והכסף שנדבו ישראל, ורוח קדשא הוה אמר ורוח הקדש היה אומר וכסף פקודי העדה מאת כפר וגו', כל הזהב העשוי למלאכה וגו', בגין דקדשא בריף הוא אתרעי בהו באינון אומנין לפי שהקדוש ברוף הוא היה מרצה במעשה האמנים, ובעא לאפקא מהימנותא דילהון קמי פלא ורצה להוציא ולהראות הנאמנות שלהם לפני כל ישראל. (דף רכא ע"א, ובכיאורינו כרך ט עמ' יג"ד)

השכינה הראתה לישראל חשבון הכסף והזהב שנדבו למשכן

וממשיף דבריו ואמר כי כד אתעביד כל עבדתא אחר שנעשתה כל עבודת המשכן, אצטריף משה לממני פלא היה צריך משה למנות את כל נדבת המשכן ואת כל כליו, בגין דלא יימרון ישראל דאשתאר כספא ודהבא ואסתליק לנטלא ליה כדי שלא יאמרו ישראל שנשאר כסף וזהב שנעלם מלקחת אותו לעבודת המשכן, כי כדי להמשיף ולהוריד את השכינה שתשכון במשכן של משה, היה צריך לשמר מפל סבה וחסא שיוכל לגרום מגיעת ירידת השכינה, ואם ישראל היו חושדים ומרננים אחרי מעשיו של משה בעשיית המשכן, היו מעוררים את פח הסטרא אחרא שהיה משוטט שם ורצה להשטין בדלקמן, ועל דא אצטריף לממני חושבנא קמיהו דישראל ועל פן היה צריך למנות ולעשות חשבון מדקדק לפני בני ישראל כדי לבטל ממנו כל חשד, בגין דכתיב

שבה דא שירהא

בענין לימוד התורה, פלגי מים ירדו עיניבזכרי מה שראיתי בספרים רבים נאמנים, ממקום קדוש יצאו כולם כאחד עונים, כי עיקר גופי התורה הוא לימוד הנסתר, ואין אתה בן חורין להבטל ממנה בשום אופן, וגם מי שאינו זוכה ללמדה על בוריה, מ"מ זוכה ליראה הפנימית ואהבה עזה כי אין דומה מי שמכיר גדולת אדונו והדרו. (ספר קודש היולדים לה, מעתיק מכתב מהגה"ק רבי הלל קאלאמיא זצ"ל, עמוד רס"ה)

לקבלת העלון מודי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)